

Potato potato

Pulssi alkaa kohota. Vielä sataa ja tuiskuttaa, mutta parin kuukauden kuluttua aurinko alkaa jo lämmittää, ja tiet kuivuvat. Silloin pärähtää.

Vuotuinen moottoripyöränäyttely avaa baikkereiden kauden jo helmikuun alussa. Kaivetaan nahkarotsit naftaliinista, buutsit peräkamarista ja suunnataan Helsingin Pasilaan. Näyttelyn tunnelma on mitä rennoin. Siellä tapaa aina vanhoja tuttuja. Pirtelön ääressä kerrotaan kuulumiset ja suunnitellaan kesän kruisailuja.

Jos on juuri ostanut prätkän tai tiedetään kuumeen kohonneen, saattaa saada kauppiaalta hienon kutsukortin. No, kutsu ei nyt kovin arvokas ole, ja me asiakkaathan sen lopulta maksamme.

Hallista kaikuu aulaan lupaava vaimea kumu. Perjantaina väkeä on vasta kohtalaisesti. Mahtuu mukavasti mukaan. Hondasta huolehtiva Otto Brandt ja Kawaa ja Harrikkaa markkinoiva SGN ovat rakentaneet laajimmat osastot. Mutta eivät pienempienkään ständit häpeä. Sievät tytöt pikkuvaatteissaan jakavat esitteitä ja pyydystävät asiakkaita osastoilleen.

Nahkatakikansa ihastelee ja istuskelee pyörien päälle. Digikameroiden ja puhelimien salama-valot vilkkuvat. Mielikuvitus lentää. Joukossa vilahtaa aina joku kravattikaulainenkin. Kyllä minäkin vielä!

Suurimpien osastojen yläkerroista löytyy messujen tyyliin terassit. Saa vähän juomaa ja purtavaa, joiden toivotaan kiihottavan kuumetta. Sieltä voi mukavasti silmäillä alhaalla kuolavaa rahvasta.

Tänä vuonna vaate- ja saapaskauppiat on viety vähän erilleen kovasta kamasta. Hyvä ratkaisu. Yllättäen näillä messuilla on parikin osastoa, joilla esitellään mopoautoja. Siis auton näköisiä härveleitä, joita saa ajaa jo 15-vuotiaana. Löytyipä sellainen bulevardisporttikin. Voi olla kova sana ensi kesänä, vaikka koppero tuntuukin kovin vaaralliselta liikenteessä.

Ennen vanhaan messuilla ei saanut myydä. Myytiin vain leikisti. Tehtiin sopimuksia, jotka käytiin sitten arkena allekirjoittamassa. Huono puoli oli, että asiakas saattoi väyryset otettuaan katua ja perua homman. Nyt messuilla myydään täyttä päätä. Huipputarjousten puolitetut hinnat houkuttelevat, mutta ne ovat vieläkin normaalikauppaa kalliimpia. Kauppa käy kuitenkin kuin häkää.

Hienoin osasto on taaskin mielestäni veteraaniklubin karsina. Tuollaisella Jawalla minäkin kaahailin kuuskytluvun alussa. Hieno! Öljyn katku tuntuu nenässä ja pärinä piinaa korvia. Löytyy vanhoja entisöityjä brittejä, joista maalaispoika silloin vain haaveili. Ehkä upein kaikista on kakskytluvun Velocette. Vanhat pyörät kilpailevat tasapäisesti komeimpien kustomoitujen luomusten kanssa.

No nyt alkaa jo riittää. Vielä kun mättää parit pitsanpalat naamansa, voi siirtyä hetken huumasta talviseen arkeen. Lähtiessäni ihmisiä tulvii aulaan kaikista ovista. Narikassa on toivoton jono. Täytyy kierrellä vähän ja rauhoittua. Mihin nämä ihmiset oikein tungeksivat?

Selviää, että messukeskuksessa pidetään samaan aikaan myös muotimessut. Ja sinne pääsee samalla lipulla! Käyn vähän kurkkaamassa, mutta aivan liian hienoa väkeä. Prätkäkansahan nauretaan täältä ulos. Äkkiä pois! Yksi kummallinen huomio vielä. Sillä puolella ei miesten vessassa ollut ketään, ja koko tuoletti tuoksui puhtauttaan!

pajen